

JANA OSZTÉNYI

Scénář

Paní Jana: Já jsem věděla, že se něco děje, ale úplně si to malé dítě to tak jako nesrovná v té hlavě. A pak mě dali vlastně k praprababičce s prapradědečkem a řekli: „*My si pro tebe přijedeme...*“

Tým: Rodiče paní Jany emigrovali v roce 1969 a malou dcerku nechali u prababičky a pradědečka. Paní Jana byla obklopena láskou, ale činžovní byt, ve kterém s nimi žila, postrádal základní hygienické podmínky, jako třeba tekoucí vodu nebo funkční záchod. Paní Jana začala chodit do 1. třídy a na učivo už její praparodiče nestačili. A tak jednoho dne...

Paní Jana: Přišli soudruzi a řekli, že jsou, a na to slovo nezapomenu, že jsou přestárlí pro výchovu a že mě mít nemůžou, takže buď si mě někdo vezme z rodiny anebo půjdu do dětského domova.

Tým: Jenomže v té době se jí nikdo z rodiny ujmout nemohl, praparodičům tak byla odebrána a skončila v dětském domově v Plzni.

Paní Jana: Děti dokážou být zlý a tam jsme jako byli i na sebe trošku zlý, protože když někdo zazvonil, tak vždycky všechny děti říkaly: „Pro mě jdou, já dneska půjdu pryč, pro mě jdou, pro tebe ne.“ A opravdu jednoho krásného dne někdo zazvonil a já jsem najednou slyšela hlas, známý hlas a já jsem říkala: „Ne pro mě si jdou.“ A za chvíli přišla ta teta a řekla: „Jano, pojd', přišel pro tebe Pavel.“

Tým: Pavel byl nevlastním bratrem otce paní Jany. Hrál v jejím životě důležitou roli. Po odchodu paní Jany z dětského domova si ji do péče vzala babička, která se stala její celoživotní oporou.

Paní Jana: Babička vždycky říkala, že *prostě musíme znát českou zemi, že to patří k inteligenci člověka a že musíme poznat hrady, zámky a historii.* A tak to do nás všechno prostě tloukla, že cestovat jinam se nedalo, tak ona to vždycky uměla zdůvodnit. A vždycky měla takový moudra a říkala, že můžeme být chudý, že to vůbec nevádí, ale že vždycky musíme být čistý a vždycky musíme vědět víc než ty ostatní.

Tým: Do páté třídy chodila paní Jana do školy v Čechách, pak se však s babičkou odstěhovali na Slovensko. V 9. třídě se vrátili zpět do Čech a paní Jana se musela rozhodnout, jakou zvolí střední školu. Zalíbilo se jí ochotnické divadlo, a proto se tajně odhodlala jet dělat zkoušky na divadelní školu.

Paní Jana: A i když můj strýc vlastně byl Michal Tučný, nevím, jestli vám to něco říká, country zpěvák, tak tam nějaká protekce byla, ale bylo to tak silný, ty rodiče emigranty mít, takže mi napsali, že sice talent ano, ale pro velký zájem jsem na tuto školu nebyla přijata.

Tým: Nakonec se paní Jana vyučila malířkou porcelánu a díky této práci se poznala se svým mužem, který pro ni byl tím hnacím motorem k opětovnému shledání se s rodiči. V roce 1985 se jí konečně podařilo setkat se s otcem na berlínském nádraží.

Paní Jana: Já jsem vystoupila z vlaku a rozhlídla jsem se a za sebou jsem slyšela Jano, otočila jsem se, pustila jsem tašku a začala jsem plakat.

Tým: I když si už nikdy cestu zpátky k rodičům nenašla, prožila krásný život, během kterého ji stále motivoval zážitek z dětského domova, kdy si musela v hromadě bot najít svůj pár, jinak by chodila bosa.

Paní Jana: A já jsem tam tak stála s nakonec se mi podařilo najít dvě stejné boty a řekla jsem si, tohle je naposled v životě, kdy se peru o boty, já budu jednou tak silná, a tak dobrá, že na ty svoje vlastní boty budu mít.